

למוד התורה חושף את עצמותינו המעודנת

1. פסקה א. מה שלומדים בקדושה, מתעדין על ידו הרצון והשכל ביחד, והאורה האלהית באה ממקור העצמי של הנשמה וממלאה את כל הניתה, והחיים הרוחניים מתפשטים על כל קצות המהות, כדרך שמתפשט הדם במרוצתו לכל קצות הגוף. אבל כל למוד חלוני, מכל מדע בעולם, אינו מתייך כי אם אותו החלק המיוחד שהוא מכון אליו. וזהו יסוד ההבדל שבין קדוש לחל מצד הפמותיות, לבד מההבדל, היותר נשגב באין ערוה, שמצד האיכותיות.

2. חכמת הקודש הפועלת* - אורות הקודש א א

חכמת הקודש היא נעלה מכל חכמה, בזה, שהיא מהפכת את הרצון והתכונה הנפשית של לומדיה לקרבם לאותה הרוממות שהיא בעצמה מתעצמת בה. מה שאין כן כל החכמות העולמיות, אף על פי שהן מציירות עינים נשגבים יפים ואציליים, אין להן אותה התכונה המפעלית, להמשיך את המהות העצמית של ההוגה בהן אל ערכן, ובאמת אין לה יחס כלל ליתר הכחות והעצמיות של האדם, חוץ מכחו המדעי לבד. וטעם הדבר הוא, כי כל עניני הקודש ממקור חיי החיים הם באים, מיסוד החיים המהוה את הכל, ויש בכח התוכן המקודש להוות המון ברואים לאין תכלית, לנטוע שמים וליסד ארץ, וקל וחומר להטביע צורה חדשה ומבולטת על הנפש ההוגה. וכל המדעים של חול אין בהם זה הכח, כי הם אינם מחדשים ומחוללים חדשות מצד עצמם, אלא הם מציירים ומציגים לפני ההשקפה השכלית את מה שהוא נמצא במציאות, ועל כן אינם יכולים גם לעשות את ההוגה בהם לבריה חדשה, לעקור אותו מעצמיות תכונותיו הרעות, ולהעמידו במצב של מציאות חדשה, טהורה וחיה באור החיים האמתיים, העומדים לעדי עד.

* "חכמת הקודש בעצמה כוללת הדעות כולן, בשלום פנימי, ודרכה הוא איחוד הנגלה והנסתר, התורה והנבואה, ההלכה והאגדה, ואיחוד מדע החול והקודש, כיסוד ומעבר לאור הרזים, וקשב הייחודים" (אורות הקודש, מבוא, עמ' 21).